

Phương Ta ... Phương Bé

Mùa thu trước cuộc tình vừa mới tới
thế mà nay mỗi đứa mỗi phương trời!
phương ta có nhớ thương buồn rã rượi
phương bé sâu... có lệ nhỏ đầy vơi?

ngày xa nhau lòng áo nã ngất trời
lần đưa tiễn đong đầy hồ nước mắt
nhìn bé đi trong lòng nghe héo hắt
ta thần thờ... ôi quay quắt nhớ nhung!

ký ức về trong tiềm thức mông lung
ta thấy bé tung tăng như bướm lượn
hái nụ hồng bời vành môi tình đượm
mắt xa xăm... nắng lạt giữa chiều hoang

cóc, ổi, me... bé nhớ rất rõ ràng
tranh ta vẽ... bé chẳng màng chẳng ngó
từ thuở đó chưa một lần bày tỏ
nỗi thương thầm với con nhỏ... ham chơi

băng năm sau cũng vào độ lá rơi
con nhỏ bỗng... bỏ ham chơi... nhặt lá
tập làm thơ... cho lệ rơi lả tả
xuống tình ta sững ướm tháng ngày qua...

chớm vào yêu... ơ tình quá thiết tha!
ta với bé như bóng hình quyện mãi
yêu say sưa... yêu điên cuồng ngây dại
tưởng không rời... đâu ngờ mộng chia hai!

trời tàn thu... lá vàng úa rụng dài
ta với bé rồi cũng buồn xa cách...
phương trời xa bé đi nơi thử thách?
phương thật buồn... ta ở lại chờ mong...

Anh Khờ

Phương Bé

phương bé đi có mưa rơi ngập lối...
hay nắng vàng hoa rụng gót chân ai...
vẫn nhớ thương đọng trên mắt u hoài...
và tơ vương giòng suối huyền lơ lả?

phương bé đến vẫn ôm vàng trăng hạ...
thơm tình người ngoan điệu hát ca dao...
năm ngón tay lấm mực tím năm nào...
đôi tà trắng còn bay chiều mộng tưởng?

phương bé đó có nghe bao âm hưởng...
từ cõi trời quay quắt vọng về không...
có đêm sương ngậm kín đóa hồng...
ve nước nở trưa giăng mùa ly biệt?

phương bé xa một khung trời da diết
vần thơ ta như khuyết nửa lời ru
vòng tay ôm chử hặt hững... phong mù
gởi phương bé... tâm tư chùng năm tháng

Anh Khờ

Phương Ta

phương ta ở... nắng hanh vàng nổi nhớ
đêm sương mù dầm nặng giọt sương tu
muốn gào lên nhưng lại ngán ngôn từ
trôi ngày tháng bằng ưu tư khắc khoải

phương ta đó một vùng trời băng hoại
từ người đi bài hoại cả thời gian
năm ngón tay cũng lười biếng ngõ ngang
viết chờ đợi trong bàng hoàng giấc ngủ

phương ta trắng muộn màng lên tuyết phủ
câu yêu người đã đông cứng vành môi
ánh mắt nhìn lạnh lẽo nhạt bồi hồi
và tất cả như không còn nguồn sống?

phương kiệt quệ cơn hồi sinh rất mỏng
chờ bước người vang vọng lối ngàn xa
đường về tim chỉ ánh đuốc nhạt nhòa
xin thấp lại cho phương trời quên lãng...

Anh Khờ

Phương Băng Hoại

phương ta có những phiến buồn hư ảo
thiếu vùng trời để điên đảo ngàn mây
chỉ ưu tư lẫn khắc khoải giăng đầy
có kinh khổ từng trang gầy thương nhớ

phương ta tưởng chấp vắn thơ vụn vỡ
trầy bang hoàng thâu gọn mở thời gian
từ người đi bỏ hoang phế điêu tàn
để hoài niệm một cung đàn xưa cũ...

phương ta mãi nổi vàng thu vẫy phủ
bên biển đời tình kết nụ thương đau
đêm mẫn khai không hương vị sắc màu
sao quần quại trong lầu nhàu thống khổ?

Anh Khờ

Kính mời đọc thêm những sáng tác khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/VuSon.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MẠNG VỚI HƠN 11900 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC